una mà de contes

El Naixement dels cavalls marins

Se n'han escrit moltes, d'històries fabuloses. N'hi ha de tan antigues que el temps s'ha encarregat d'arxivar-les en la memòria com si fossin una pila de papers vells.

Però entre tot aquest munt de paperassa, hi ha una antiga llegenda que hauríem de recordar sempre. Una llegenda que ens descobreix com fa milers i milers d'anys, en un indret desconegut de la terra, hi va haver un fet fabulós i sobrenatural: El naixement dels cavalls marins.

No em pregunteu on era, perquè poca cosa se'n sap. Només us puc dir que era un país ple de muntanyes escarpades, però tampoc no sabem si hi feia fred o calor, si la terra era verda o desèrtica o quins arbres formaven la vegetació.

Tant se val, amigues i amics, el fet és que entre les valls i turons, cavalcaven lliures i salvatges dos magnífics cavalls.

Eren dos pura sangs majestuosos. Àgils i ràpids com el vent. Amb les potes ben fortes i musculades i amb unes cues llarguíssimes i peludes que no paraven mai quietes.

Els dos cavalls es passaven tot el dia trotant i saltant amunt i avall. Jugant a fer curses o corrent d'un costat a l'altre.

Però vet aquí que un dia, en la llunyania, van sentir l'espantós grunyir d'unes feres.
Tenien les orelles tan fines que no els enganyaven mai. Efectivament, aquell so espantós no era cap altra cosa que els grunyits d'un grup de gossos que se'ls acostaven a tota velocitat.

Els dos cavalls de seguida van entendre que aquells gossos se'ls volien menjar. Paralitzats per la por, espantats i desorientats, els cavalls no sabien cap a on fugir. I no va ser fins que van veure com se'ls acostava el primer gos que van arrencar a córrer cap a totes bandes.

Un, dos, tres... Mare meva! Si els perseguia tota una gossada rabiosa que no deixava de grunyir i d'ensenyar les dents.
Completament desconcertats, els cavalls van agafar el pitjor camí que podien agafar: el camí que duia al cim dels penya-segats.

Els cavalls es van adonar que tots sols s'havien ficat en una trampa perquè havien agafat un camí sense sortida.

Els cavalls corrien i corrien. I anaven tan de pressa, que de seguida van ser a tocar del penya-segat. Era el moment d'aturar-se en sec o ja no podrien frenar a temps i caurien daltabaix.

Una de dues, o es deixaven menjar o saltaven per l'abisme. I els cavalls van decidir saltar.

Cap dels dos no va parar de córrer, ni va mirar enrere. Cap dels dos no va dubtar ni una mil·lèsima de segon que era millor saltar. Saltant, tenien una mínima esperança de sobreviure o bé moririen

devorats per aquells gossos rabiosos.

Que valents que van ser els cavalls! Tots dos van córrer encara més per prendre embranzida i saltar mentre renillaven qui sap si per última vegada.

Els cavalls van volar durant una bona estona. Queien amb la cua i les potes ben estirades per equilibrar-se i poder esmorteir el cop.

Però tot i així, la topada contra l'aigua va ser bestial. Estabornits pel cop, els cavalls es van començar a enfonsar en les profunditats del mar.

Aleshores va passar un fet prodigiós. Quan els cavalls ja començaven a perdre el món de vista, quan estaven a punt de morir ofegats, es van començar a transformar d'una manera màgica. De sobte podien respirar sota l'aigua. Les potes del darrere se'ls van ajuntar i es van transformar en una cua plena d'escates i les potes del davant es van anar fent petites i petites fins a convertir-se en aletes.

I els peixos que passaven per allà van quedar bocabadats quan van veure l'espectacle de dos magnífics pura sangs que es convertien... en cavallets marins.

I la llegenda acaba dient que els gossos es van quedar sense menjar, perquè no van gosar saltar cap a les profunditats del mar.

Guió: J.M. Hernández Ripoll

- ccrtv interactiva
- 3 TELEVISIÓ DE CATALUNYA
- Amb el suport de Generalitat de Catalunya Departament d'Educació

© CCRTV Interactiva, S.A. | Televisió de Catalunya, S.A.